

Kjære Edle, kjære styret i stiftelsen, kjære gode dansefolk, nære venner og kollegaer

Jeg står her, veldig glad og takknemlig, litt overveldet, dette kjennes stort og har, for meg, en utrolig timing, etter en lang og hard vinter kom denne beskjednen som en plutselig og uventet vårløsning. Takk!

Vi dansekunstnere utgjør et sammensatt og mangfoldig landskap der hver av oss, (som celler i en organisme) har en oppgave, en misjon, et kall. Vi forteller hver vår del av historien, fargelagt av våre liv og vår sjel.

Vi bærer også historien til de som var før oss, vi lærer og avlærer, spenner og avspenner, forsyner oss, smaker på og lar oss inspirere, utforsker og utfordrer. Og så... destillerer vi, spisser vår nysgjerrighet og lidenskap, former vårt språk... og gradvis kommer akkurat vår sti til syne.

Og frilans-livet kan være ensomt,
Vi jobber hardt for å få lov til å jobbe,
Vi rettferdiggjør det vi brenner for å gå i gang med
og vi forsvarer resultatet av det vi har fullført.
Igjen og igjen beviser vi vår verdi.

Så er det noen som ser verdi, noen gaver som gir oss et utvidet rom..... for fordypninget rom for det vi ikke vet.
Dette stipendet oppleves som en slik gave, en gave som anerkjenner et langsomt og seiglivet kunstnerskap, som anerkjenner verdien av å insistere over tid; på nyanser, på forbindelse, på poesi.

Alle prosesser snakker i rytmer, faser, sykluser; naturen og kroppen, menneskelivet, og kunstnerskap.
For meg er det viktig at kunstnerskapet kan tillate både innpust og utpust. Gir plass for det mottagende i det skapende, det som inviterer drømmene inn, som lytter, og det som manifesterer.

Et kunstnerskap inneholder kamper og overgivelse, hvile, modning og vekst.

Og for meg inneholder kunstnerskapet en kontinuerlig, daglig praksis. En struktur som jeg kan finne tilflukt i uansett hva som skjer i livet, og som er åpen nok til å ta innover seg det som skjer i livet. En praksis som kan stemme sansene, ta vare på instrumentet og gleden av å være porøs og tilgjengelig.

Som utøvende og skapende kunstnere lever vi med spørsmålene; hva er jeg? Hva åpner jeg for? Hva står jeg i veien for? og hva har jeg tillit til?

Gjennom dansen skaper vi parallelle univers, bevegelige bilder som kan synliggjøre aspekter og lag ved det å være menneske. Ved å gi struktur til ordløse fortellinger leter vi etter en orden som kan romme vårt kaos.

Og for et ærefult oppdrag; å la seg bli danset, være en budbringer, en som beveger seg i mellomrommene. Og for en gave; å kunne følge rytmen, la ting folde seg ut, lytte til det som vil skje.

Mye har forandret seg i dansefeltet på de 40 årene jeg har vært aktiv; tematikker, arbeidsprosesser, muligheter og forventninger. Og jeg er den samme, men likevel ikke den samme. Nylig fikk jeg i oppgave å gjenoppta et verk fra 1991 og innstudere det på tre unge dansestudenter, yngre enn verket selv. Da oppdaget jeg; at selv om formen og den koreografiske prosessen har utviklet seg siden den gang verket ble skapt, har jeg dypest sett alltid søkt de samme kvalitetene, det samme nærværet, det som beveger oss.

Og flere ganger underveis har jeg kjent... Nå begynner jeg å nærme meg essensen av det jeg er opptatt av. Og etter alle disse årene sier jeg fremdeles....Nå begynner jeg å nærme meg.

Så tusen hjertelig takk for at dere er med på å utvide mitt tids-rom, At jeg fortsatt får mulighet, gjennom dansekunsten, til å nærme meg en essens.